

Súd: Okresný súd Svidník
Spisová značka: 6Csp/97/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8619201875
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Frigová
ECLI: ECLI:SK:OSSK:2021:8619201875.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Svidník sudkyňou JUDr. Annou Frigovou v spore žalobkyne GaE. štátna občianka SR, zastúpenej Mgr. Petrom Baranom, advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom Námestie SNP 538/16, 091 01 Stropkov proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 975 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Konanie v časti o zaplatenie úrokov z omeškania zastavuje.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 975 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Žalobkyni priznáva proti žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou zo dňa 30.10.2019 domáhala, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 975 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne od 19.9.2019 do zaplatenia. Žalobu odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník sp. zn. 6Csp/36/2016 si uplatňovala voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. V tomto konaní bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľky úspešná rozsudkom Okresného súdu Svidník sp. zn. 6Csp/36/2016 zo dňa 20.6.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/164/2017 zo dňa 12.7.2018, ktoré sa stali právoplatnými 24.8.2018.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol: „33. ... Súd má za to, že žalovaná zneužila údaje žalobkyne a skutočnosť, že je živnostníčkou, aby ju zbavila ochrany
6Csp/97/2019

-2-

ako spotrebiteľa domáhajúceho sa svojho práva. Žalovaná sa snažila vyhnúť režimu zákona o spotrebiteľských úveroch, nekonala s odbornou starostlivosťou a predmetnú formulárovú zmluvu predložila na podpis žalobkyni, ktorá si neuviedla dôsledky podpisu takejto zmluvy. To však neznamená, že na ňu nespadá režim ochrany spotrebiteľov. Dôkazné bremeno na preukázanie toho, že úver bol poskytnutý na výkon podnikania úverového dlžníka ťaží toho, kto tvrdí takúto výnimku majúcu za následok potrebu kvalifikácie úveru za tzv. iný, a teda nespotebiteľský úver, majúci sa riadiť výlučne úpravou v zmluve a Obchodnom zákonníku, teda žalovanú. Preukázaním tejto skutočnosti nemôže byť len všeobecný údaj v zmluve o poskytnutí úveru - na výkon podnikateľskej činnosti,

ktorý neposkytuje odpoveď na otázku, aký konkrétny súvis s predmetnou činnosťou odberateľa, teda žalobkyne, vôbec uzavretie príslušnej zmluvy malo. Nemožno opomenúť, že predmetná zmluva o úvere má podobu štandardnej formulárovej zmluvy, ktorá je typická tým, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch a spotrebiteľ spravidla jej obsah nemôže meniť vzhľadom na formulárovú predtlač, čo znamená, že spotrebiteľ podmienky, ktoré sú dané, buď prijme, ktoré si však poskytovateľ sám v predstihu a zjavne v klude a bez časového stresu podľa svojich predstáv naformuloval, alebo zmluvný vzťah následne nevznikne. Za takéhoto stavu je spotrebiteľ, v tomto prípade z hľadiska informovanosti a vyjednávacej pozície slabšou stranou zmluvného vzťahu. Naviac, v zmluve je žalobkyňa označená menom, priezviskom, rodným číslom a bydliskom, a teda z uvedených údajov nevyplýva, že by žalobkyňa ako fyzická osoba pri uzatváraní predmetnej zmluvy konala v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. V tejto súvislosti žalobkyňa dôvodne v žalobe poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 1930/11, podľa ktorého je porušením práva na spravodlivý proces taká interpretácia ustanovení na ochranu spotrebiteľa, a to i vo vzťahoch podriadených režimu Obchodného zákonníka, ktorá vedie k odmietnutiu ich aplikácie na vzťahy, v ktorých vystupuje fyzická osoba, ktorá má podnikateľské oprávnenie, avšak v týchto vzťahoch sa ako podnikateľ nechová. Prijatím plnenia vo výške úrokov a poplatkov nad rámec istiny došlo teda na strane žalovanej k bezdôvodnému obohateniu. Žalobkyňa mala postavenie spotrebiteľa, išlo teda o spotrebiteľský úver a zmluva a jej ustanovenia mali byť v súlade so zákonom na ochranu spotrebiteľa. Vzhľadom na uvedené súd konštatuje, že okrem ustanovení Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách je potrebné na predmetnú úverovú zmluvu aplikovať aj ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Z úverovej zmluvy je zrejmé, že táto neobsahuje zákonom požadované náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. f), g), i), j), k) a y) ZoSÚ, preto je nutné v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ poskytnutý spotrebiteľský úver považovať za bezúčinný a bez poplatkov.“

3. Ako spotrebiteľka si uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie za porušenie jej spotrebiteľských práv, ktoré bola nútená brániť v základnom konaní. Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Keďže je spotrebiteľkou, ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde a bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, finančné zadosťučinenie požaduje vo výške 975 eur, čo predstavuje sumu, o ktorú sa žalovaný bezdôvodne obohatil. V tejto súvislosti poukázala na skutočnosť, že konaniu na Okresnom súde Svidník 6Csp/36/2016 predchádzalo rozhodcovské konanie vedené Slovenským arbitrážnym súdom zriadeným ASAS, z.z.p.o. so sídlom Krížna 56, 821 08 Bratislava pod sp. zn. 31/08/16. V tomto konaní si terajší žalovaný ako žalobca uplatnil domnelý nárok z toho istého úverového vzťahu, ktorého sa týkalo aj konanie 6Csp/36/2016.

6Csp/97/2019

-3-

Žalobou na rozhodcovskom súde si žalovaný uplatnil nárok vo výške 6 334,90 eura, a to napriek tomu, že žalovaný už nemal voči nej žiadnu pohľadávku z tohto úverového vzťahu. Žalovaný svoj domnelý nárok uplatnil zrejme v domnení, že sa nebude brániť. Po jej vyjadrení k žalobe v rozhodcovskom konaní svoju žalobu vzal späť a rozhodcovské konanie tak bolo zastavené. Ako vo svojom uznesení konštatuje samotný rozhodcovský súd, žalovaný si napokon svoj domnelý nárok uplatnil na rozhodcovskom súde, aj keď tento nemal právomoc konať, keďže rozhodcovská zmluva bola uzatvorená neplatne. Ešte pred podaním žaloby sa pokúsila o mimosúdne vyriešenie sporu, a to písomnou výzvou na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, ktorá bola žalovanému doručená dňa 3.9.2019. Napriek uvedenému k mimosúdnu vyriešeniu veci nedošlo.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 25.11.2019 uviedol, že popiera dôvodnosť žalovaného nároku v celom rozsahu. Z formulácie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. vyplýva, že zákon v prvom rade vyžaduje postup podľa prvej vety (domáhanie sa ochrany svojho práva). Za predpokladu úspešného uplatnenia porušenia práva môže prichádzať do úvahy úvaha o vzniku nároku na finančné zadosťučinenie. Ako však uvádza v rozsudku sp. zn. 14Co91/2012 Krajský súd v Prešove, s ohľadom na jeho (pozn. § 3 ods. 5 uvedeného zákona) neurčitú hypotézu a v záujme eliminácie jeho možného zneužitia je nevyhnutné sledovať jeho účel, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán, pričom posudzovanie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je vecou individuálnych skutkových zistení. Poskytovanie právnej ochrany v dôsledku porušenia práv strán v spore má však byť vyvážené, čo teda znamená aj posúdenie, či účel sledovaný zákonom

sa dosahuje vyslovením neplatnosti zmluvnej podmienky, celej odplaty za úver alebo nad rámec toho aj záverom o vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Z podanej žaloby nevyplýva ani označenie práva spotrebiteľa, ktoré malo byť porušené a vo vzťahu ku ktorému (porušeniu) sa finančné zadosťučinenie uplatňuje. Z podanej žaloby nevyplýva ani preukázanie podmienok podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. v súvislosti s podanou žalobou. Ak by chcel zákonodarca priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie za každé porušenie spotrebiteľského práva, zakotvil by to priamo (za porušenie) a neviazal by ho na to, či sa spotrebiteľ úspešne (účelne) domáhal jeho ochrany na súde. Účelom uvedeného ustanovenia totiž bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké jeho spotrebiteľské práva (najmä v reklamačnom konaní), primerané zadosťučinenie za to, že tieto svoje práva musel spotrebiteľ následne účelne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní a nie primerané zadosťučinenie priamo za ich akékoľvek porušenie (bez ohľadu na ich uplatnenie v súdnom konaní). Ďalším dôvodom, pre ktorý považuje podanú žalobu za nedôvodnú, súvisí s povahou uplatňovaného nároku, ktorý zákon vymedzuje ako „primerané“ zadosťučinenie. Na možnosť uplatňovania tohto nároku mimo účelu právnej úpravy poukazuje vo svojom rozhodnutí sp. zn. 14Co/91/2012 Krajský súd v Prešove. Súvislosť tohto záveru s týmto konaním súvisí predovšetkým s tým, či žalobná požiadavka predstavuje nielen uplatnenie existujúceho nároku, ale či je primeraná. V rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 12Co/3/2015 sa uvádza, že primerané finančné zadosťučinenie sa má chápať ako odmena spotrebiteľovi za to, že sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom. Uvedeným konštatovaním sa vymedzuje, že účel primeraného finančného zadosťučinenia súvisí s iniciovaním vlastného postupu k ochrane svojich práv. Namietá preto neprimeranosť výšky tvrdeného nároku. „Zadosťučinenie“ je chápané ako forma náhrady ujmy v nemajetkovej oblasti. Právny poriadok pozná takúto formu náhrady či odškodnenia v rôznych prípadoch a situáciách. Pre 6Csp/97/2019

-4-

porovnanie je možné poukázať na to, že žalobcom požadovaná suma napríklad dosahuje sumu bolestného v prípade niektorých stredne ťažkých úrazov či poškodení zdravia. Žalobná požiadavka je z tohto pohľadu zjavne neprimeraná, čo je možné usudzovať aj bez toho, aby bolo potrebné či účelné vymenúvať prípady poškodenia zdravia zodpovedajúcich 50 bodom, v prípadoch ktorých bolo možné priznať náhradu cca. 975,92 eura. Týmto prímerom poukazuje na to, že požiadavka žalobcu, ak by bolo oprávnená, je zjavne neprimeranou. V súvislosti s tvrdeniami žalobcu o nároku na finančné zadosťučinenie, jeho výške a funkciách žalovaný popiera tvrdenia o „sankčnej“ povahe uvedeného nároku. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia neplní ani reparačnú a ani sankčnú funkciu. Ide o súkromnoprávny inštitút občianskoprávneho charakteru, ktorý nemôže plniť funkciu sankcie. Tá je na mieste v iných oblastiach práva, ako je administratívne alebo trestné právo. V uznesení Krajského súdu v Prešove 9Co/50/2018 zo dňa 26.6.2018 sa uvádza, že podstatou primeraného finančného zadosťučinenia nie je sankčná povaha, aj keď zaplatenie, keďže zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. má byť finančné a každé zaplatenie predstavuje finančný úbytok v aktívach osoby, voči ktorej nárok smeruje. Na účely sankcionovania je totiž administratívne a trestné právo, civilné právo má za cieľ „len“ kompenzáciu osoby, ktorej sa má zadosťučinenie poskytnúť. Žalobca neosvedčil žiadne skutočnosti a dôvody, ktoré by zakladali nárok na peňažnú formu zadosťučinenia a súčasne ani dôvody preukazujúce sumu 975,92 eura. Vzhľadom k uvedenému navrhol, aby súd podanú žalobu v celom rozsahu zamietol.

5. Žalobkyňa v replike zo dňa 20.12.2019 uviedla, že s tvrdením žalovaného nesúhlasí. V zmysle preukázania splnenia podmienok podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. poukázala aj na rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, podľa ktorej sa pre priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie vyžaduje ako jediná podmienka úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi na súde. Poukázala napr. na rozsudok Krajského súdu Prešov 7Co/34/2018 z 26.6.2018, rozsudok Krajského súdu Prešov 19Co/30/2018 z 28.6.2018, rozsudok Krajského súdu Prešov 2Co/118/2017 z 18.4.2018, rozsudok Krajského súdu Prešov 24Co/106/2018 z 13.12.2018. Opätovne poukázala na skutočnosť, že v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 6Csp/36/2016 bola žalobkyňa úspešná a žalovaný bol rozsudkom zaviazaný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie. V zmysle judikatúry Najvyššieho súdu SR sa pritom pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti rozumie okrem iného aj úspešné uplatnenie konkrétneho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2016 sp. zn. 6 Cdo/389/2015: „V súvislosti s ustanovením §

3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov len poznamenáva, že pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia, alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj aj § 153 ods. 4 O.s.p.).“ Vzhľadom na uvedené považuje argumentáciu žalovaného o nepreukázaní splnenia podmienok pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v celom rozsahu za nedôvodnú. Pokiaľ žalovaný namieta, že zo žaloby nevyplýva označenie porušeného práva spotrebiteľa či porušenie povinnosti dodávateľa, tak takéto tvrdenie je nepravdivé, keďže zo žaloby jasne vyplýva (citácia rozsudku OS Svidník), že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala obligatórne

6Csp/97/2019

-5-

náležitosti, v dôsledku čoho súd vyhodnotil poskytnutý úver ako bezúročný a bez poplatkov. Je pritom nepochybné, že ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch (či už zák. č. 258/2001 Z. z. alebo zák. č. 129/2010 Z. z.) o povinných náležitostiach zmluvy o spotrebiteľskom úvere boli do zákona prijaté z dôvodu informovanosti a ochrany spotrebiteľa.

Je taktiež nepochybné, že zákonodarca vedel pri schvaľovaní tohto zákona, že je to práve dodávateľ, kto zmluvy pripravuje, a preto práve dodávateľa zákon sankcionuje za to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere konkrétne náležitosti neobsahuje. Z uvedeného je teda zrejmé, že je to povinnosť dodávateľa dohliadať na to, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala konkrétne náležitosti a ak zmluva tieto náležitosti neobsahuje, ide o porušenie povinnosti dodávateľa uviesť do zmluvy konkrétne náležitosti a súčasne tomu korešpondujúci zásah do práva spotrebiteľa ustanoveného týmto zákonom. V tejto súvislosti dáva do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Prešove z 27.3.2018 sp. zn. 5Co/50/2017 v ktorom odvolací súd konštatoval: „Preto súd prvej inštancie konštatoval, že zmluvu o úvere č. 4000857965000, z ktorej si žalobca uplatňoval žalovaný nárok, je potrebné považovať podľa § 4 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročnú a bez poplatkov. Odvolací súd k tomu uvádza, že porušením práva a povinností je aj to, že v zmluvnom vzťahu žalovaný ako dodávateľ neuviedol všetky zákonom predpísané náležitosti na uzavretie úverovej zmluvy.“ Pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadosťučinenia a jeho primeranosť uviedla, že požadovať primerané finančné zadosťučinenie vo výške, ktorá je odvodená od výšky ujmy (bezdôvodného obohatenia dodávateľa), ktorá spotrebiteľovi vznikla, je v súlade s rozhodovacou praxou odvolacieho súdu. Poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, ktorý vo svojom rozsudku z 24.8.2017 sp. zn. 7Co/23/2017 v obdobnej právnej veci konštatoval: „Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia je len logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy hrozacej žalobcovi v súvislosti so žalovaným uplatňovaným nárokom na zaplatenie zmluvnej pokuty v sume 771 eur.“ V súvislosti s primeranosťou požadovaného finančného zadosťučinenia opätovne poukázala na skutočnosti uvádzané v žalobe týkajúce sa rozhodcovského konania (sp. zn. 31/08/16), ktoré predchádzalo konaniu vedenému na OS Svidník (sp. zn. 6Csp/36/2016). V tomto rozhodcovskom konaní si žalovaný uplatňoval nárok na zaplatenie 6 334,90 eura z toho istého úverového vzťahu, a to napriek tomu, že na jeho strane už v čase podania žaloby na rozhodcovskom súde existovalo bezdôvodné obohatenie vo výške 975 eur. Okrem toho, že žalovaný si svoj domnelý nárok na rozhodcovskom súde uplatňoval na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy (čo konštatoval aj rozhodcovský súd vo svojom uznesení zo 17.10.2016), tak v tomto konaní si uplatňoval úžernícku zmluvnú pokutu vo výške viac ako 100 % poskytnutého úveru (poskytnutý úver 3 200 eur, zmluvná pokuta 3 339 eur). Zmluvnú pokutu si žalovaný vyžadoval od žalobkyne aj pred začatím rozhodcovského konania, a to faktúrou zo dňa 6.4.2016. Takýto hore uvedený a zjavne nedôvodný postup žalovaného voči žalobkyni vyvolával u žalobkyne strach a stres, ktorý sa vytratil až právoplatnosťou rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/164/2017, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Okresného súdu Svidník, že na strane žalovaného došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia. Zlá finančná situácia žalobkyne (nízky príjem dosahovaný z opatrovateľskej činnosti a zabezpečovanie osobných potrieb prostredníctvom úveru) umocňovali stres u žalobkyne. Je toho názoru, že aj takéto absolútne neodôvodnené uplatňovanie pohľadávky žalovaným prispelo k vzniku cukrovky, ktorá bola u žalobkyne diagnostikovaná v roku 2017. S poukazom na uvedené má za to, že požadovaná výška primeraného finančného zadosťučinenia je plne primeraná okolnostiam prípadu, a preto navrhuje, aby súd žalobe v celom rozsahu vyhovel.

6Csp/97/2019

6. Žalovaný v duplike zo dňa 24.1.2020 uviedol, že naďalej trvá na tom, že žalobkyňa v konaní nepreukázala skutočnosti, na základe ktorých by bol nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnený a ktoré by odôvodnili zároveň aj sumu zadosťučinenia. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. vychádza z predpokladu konkrétneho porušenia, ktoré namietal a uplatňoval spotrebiteľ a na základe tohto konkrétneho porušenia prijatý záver o porušení práva spotrebiteľa. V predmetnom konaní nebolo žiadnym spôsobom preukázané porušenie konkrétneho práva spotrebiteľa, ktoré spotrebiteľ musel uplatniť. Žalovaný naďalej zotrváva na svojom predchádzajúcom vyjadrení, že žalobkyni nevznikol nárok na uplatnenie si finančného zadosťučinenia. Žalobkyňa v podanom vyjadrení neuviedla žiadne nové skutočnosti, ktoré by preukázali jej nárok. Vo vyššie spomenutom pôvodnom konaní, na ktorý odkazuje žalobkyňa, súd uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni bezdôvodné obohatenie, ako aj trovy súdneho konania, ale nijakým spôsobom z rozhodnutia súdu nevyplýva osvedčenie a preukázanie toho, že boli porušené jej spotrebiteľské práva. Žiada, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania.

7. Na pojednávanie dňa 10.8.2021 sa nedostavil predvolaný právny zástupca žalovaného, ktorý svoju neúčast' ospravedlnil podaním zo dňa 26.7.2021 z dôvodu hospodárnosti konania. V ospravedlnení súhlasil, aby súd konal v neprítomnosti žalovaného vrátane návrhu, aby konajúci súd žalobu v celom rozsahu zamietol a zaviazal žalobkyňu zaplatiť žalovanému náhradu trov konania. Súd v zmysle § 180 CSP spor prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu.

8. Na pojednávaní právny zástupca žalobkyne zobral žalobu v časti o zaplatenie úrokov z omeškania späť.

9. Podľa § 144 C.s.p., žalobca môže vziať žalobu späť.

10. Podľa § 145 ods. 1 a 2 C.s.p., ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

11. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa zobrala žalobu v časti o zaplatenie úrokov z omeškania späť, súd konanie vo výroku I. rozsudku v tejto časti zastavil.

12. Súd vykonal dokazovanie rozsudkom Okresného súdu Svidník č. k. 6Csp/36/2016-84 zo dňa 20.6.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/164/2017 zo dňa 12.7.2018, rozhodcovským uznesením Slovenského arbitrážneho súdu zriadeným ASAS, z.z.p.o., sp. zn. 31/08/16 zo dňa 17.10.2016, písomnou výzvou na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia zo dňa 23.8.2019, žalobou zo dňa 28.6.2016, výzvou na zaplatenie zmluvnej pokuty zo dňa 6.4.2016 a záznamníkom chorého na cukrovku.

13. Z rozsudku Okresného súdu Svidník č. k. 6Csp/36/2016-84 zo dňa 20.6.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/164/2017 zo dňa 12.7.2018, ktoré sa stali právoplatnými 24.8.2018, súd zistil, že žalobkyňa voči žalovanému úspešne uplatnila na tunajšom súde nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 975 eur za porušenie svojho práva ako spotrebiteľa z dôvodu, že súd konštatoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť jej poskytnutého spotrebiteľského úveru žalovaným aj z dôvodov uvedených
6Csp/97/2019

v bode 2. odôvodnenia rozsudku.

14. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní uviedol, že trvá na podanej žalobe, na argumentácii uvedenej v žalobe a na písomných podaniach. Základ nároku uplatneného v tomto konaní má žalobkyňa preukázaný úspechom v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 6Csp/36/2016. Pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadosťučinenia, tu poukazuje na intenzitu zásahu do práv žalobkyne, keď žalovaný úplne obchádzal zákonnú úpravu na ochranu spotrebiteľov napriek tomu, že išlo o spotrebiteľský úver. Žalovaný dal žalobkyni podpísať zmluvu pre podnikateľov, ktorá

vôbec nezohľadňovala povinnosť uvádzať obligatórne náležitosti podľa vtedy platného zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný nielen že odmietal žalobkyni vydať bezdôvodné obohatenie, ktorého sa žalobkyňa musela následne domáhať v súdnom konaní, ale navyše si sám od žalobkyne uplatňoval v rozhodcovskom konaní nárok z toho istého zmluvného vzťahu vo výške 6 334,90 eura, a to napriek tomu, že sám bol z toho istého dlžného vzťahu dlžný 975 eur žalobkyni, tak si v rozhodcovskom konaní uplatňoval on pohľadávku voči žalobkyni a súčasťou pohľadávky, ktorú si žalovaný uplatnil v rozhodcovskom konaní, bola aj zmluvná pokuta a to vo výške viac ako 100 % istiny poskytnutého úveru. Žalobkyni poskytol úver vo výške 3 000 eur a zmluvnú pokutu si uplatňoval vo výške 3 339 eur, čo považuje za absolútne neprijateľné. Vzhľadom na uvedené považuje uplatnenú výšku primeraného finančného zadosťučinenia za plne dôvodnú a navrhuje, aby súd žalobe čo sa týka istiny nároku vyhovel a priznal žalobkyni plnú náhradu trov konania.

15. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

16. Podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, predávajúci nesmie upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3.

17. V prejednávanej sporovej veci je predmetom konania nárok žalobkyne opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2007/250/>> o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie Zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Čo sa týka úspešného porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, a to v konaní na súde. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo

6Csp/97/2019

-8-

povinnosti dôjde. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, stačí, ak tá ujma tu je, teda dokonca je bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia súčasne pôsobí preventívne.

18. Na základe vykonaného dokazovania v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami mal súd za preukázané, že základ nároku žalobkyne je bezpochyby daný, nakoľko v tomto prípade je splnený jediný predpoklad pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie, ktorým je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Bolo preukázané, že žalobkyňa si voči žalovanému úspešne uplatnila na tunajšom súde porušenie svojho práva ako spotrebiteľa. V rozsudku Okresného súdu Svidník č. k. 6Csp/36/2016-84 zo dňa 20.6.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/164/2017 zo dňa 12.7.2018, ktoré sa stali právoplatnými 24.8.2018, súd rozhodol, že žalovaný je povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 975 eur, nakoľko žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne o uvedenú sumu obohatil, a to z dôvodu, že žalovaný pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy so žalobkyňou porušil zákonné povinnosti, na základe ktorých súd poskytnutý spotrebiteľský úver považoval za bezúročný a bez poplatkov. V prejednanom prípade teda možno konštatovať, že zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privediť ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení úveru a teda k strate finančných

prostriedkov. S poukazom na vyššie uvedené súd konštatuje, že za daného stavu s ohľadom na závažné a viacnásobné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na súde, je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné.

19. Pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať z toho, že toto má plniť funkciu jednak satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení z neplatných právnych úkonov týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybné ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite a táto závisí od úvahy súdu. Aj keď zákon, ako to už bolo skôr konštatované, nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma, v prejednávanej veci ujma na strane žalobkyne bez akýchkoľvek pochybností vznikla. Napriek tomu, že úver poskytnutý žalovaným na základe zmluvy o revolvingovom úvere bol bezúročný a bez poplatkov, súd poukazuje aj na postoj a konanie žalovaného, ktorý sa žalobou na rozhodcovskom súde na základe neplatne uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy domáhal, aby súd zaviazal žalobkyňu na zaplatenie sumy 6 334,90 eura, pričom súčasťou pohľadávky, ktorú si žalovaný uplatnil v rozhodcovskom konaní, bola aj zmluvná pokuta a to vo výške viac ako 100 % istiny poskytnutého úveru, nakoľko žalobkyňa poskytla úver vo výške 3 000 eur a zmluvnú pokutu si uplatňoval vo výške 3 339 eur, čo by pri priznaní takejto zmluvnej pokuty rozhodcovským súdom bolo absolútne neprijateľné, úžernícke, v rozpore s dobrými mravmi. Žalobkyňa aj v tomto konaní sa musela brániť, aby rozhodcovský súd konanie zastavil. Žalobkyňa sa pred 6Csp/97/2019

-9-

podaním žaloby pokúsila o mimosúdne vyriešenie sporu, a to písomnou výzvou na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, ktorá bola žalovanému doručená dňa 3.9.2019, napriek uvedenému k mimosúdnu vyriešeniu veci nedošlo.

20. Vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2007/250/>> o ochrane spotrebiteľa možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Ak má mať primerané finančné zadosťučinenie dostatočne satisfakčný účinok pre spotrebiteľa a zároveň výchovný a odstrašujúci účinok pre dodávateľa, možno prijať argumentáciu, že primerané finančné zadosťučinenie sa môže rovnať majetkovej ujme, ktorá spotrebiteľovi hrozila alebo mu, ako je to v prejednanom spore, do skutočného vydania bezdôvodného obohatenia dodávateľom bola aj spôsobená. Pri určení výšky priznaného zadosťučinenia žalobkyňa, ak majú byť naplnené všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, súd je toho názoru, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobkyne je suma 975 eur, ktorú žalobkyňa bezdôvodne uhradila žalovanému, o ktorú sa žalovaný obohatil a ktorú sumu bol zaviazaný zaplatiť žalobkyňa v základnom konaní.

21. Na základe uvedeného je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné a jeho priznaná výška 975 eur je primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobkyne, zodpovedá svojmu účelu, pričom vo vzťahu k žalobkyňa - spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené a neprimerané obohacovanie sa. Takto priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobkyňa, ktorá jej vznikla konaním žalovaného, je akousi satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť, možno nadobudnúť aj zdravotné problémy a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý závadne konal. Na námietky žalovaného v písomných vyjadreniach súd neprihliadol vzhľadom na súčasnú rozhodovaciu prax súdov s poukazom aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019. Súd preto zaviazal žalovaného na zaplatenie finančného zadosťučinenia tak, ako je uvedené vo výroku II. rozsudku.

22. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

23. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

24. O trovách konania vo výroku II. rozsudku súd rozhodol podľa citovaných zákonných ustanovení. Žalobkyni, ktorá mala vo veci plný úspech, súd priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.